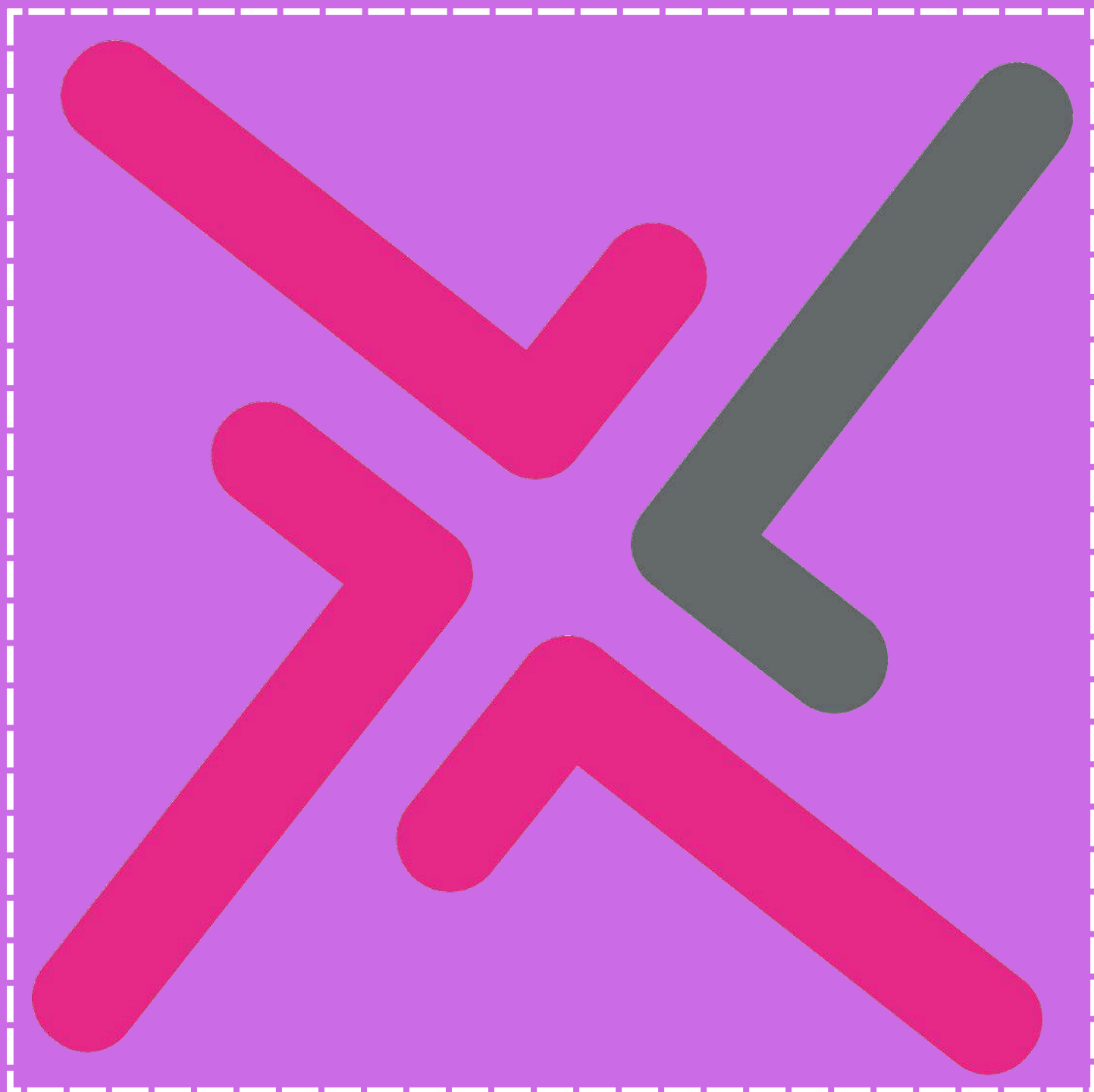

La revista

DE LA LABORAL

NÚMERO ZERO

ANY 2025

Benvolguda comunitat educativa del Camp de Morvedre:

És un veritable plaer dirigir-me a vosaltres en aquesta ocasió tan especial: el naixement del primer exemplar digital de la revista del CIPFP La Laboral. Amb aquesta publicació, obrim una nova via de comunicació per a compartir el pols del nostre centre, els seus projectes, la seua formació, les seues activitats i, sobretot, l'entusiasme que l'impulsa dia a dia.

El nostre centre és un espai viu, dinàmic i compromés amb una formació professional de qualitat, que connecta l'aprenentatge amb la realitat social i econòmica de la nostra comarca. En un món canviant i exigent, creiem fermament que l'FP és una via sòlida cap a l'ocupació, la innovació i el desenvolupament personal. En el CIPFP La Laboral, la formació professional representa una eina fonamental per a construir un teixit productiu més fort, més sostenible i més humà.

En aquesta revista trobareu una mostra del talent, la creativitat i la dedicació de tota la nostra comunitat educativa. Volem que siga una finestra oberta al treball que fem, però també una invitació a participar, a construir junts una educació més pròxima, inclusiva i transformadora.

Com va dir Nelson Mandela, "L'educació és l'arma més poderosa que pots usar per a canviar el món." Amb eixe esperit continuem avant, amb il·lusió i compromís.

Gràcies per formar part d'aquest viatge.
Amb afecte i confiança en el futur,

Gemma Pérez
Directora
CIPFP La Laboral – Sagunt

La revista

DE LA LABORAL

Redacció

Sheila Hurtado

Maria Albarracín

Belén Barcelona

Cristina Velasco

Josep Prades

Patricia Ruiz

Vanessa Hermida

Víctor Durbà

Jordi Colonques

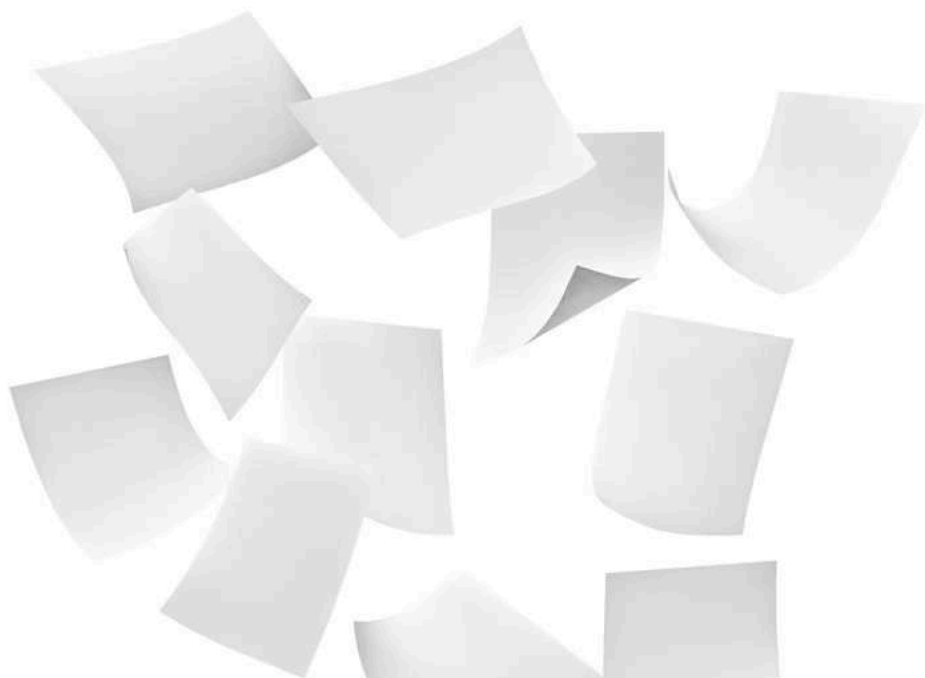
La Revista és part del PIIE del La Laboral, el Projecte d'Innovació i Investigació Educativa, una iniciativa que impulsa propostes innovadores per millorar els processos d'ensenyament i aprenentatge. El PIIE permet als centres educatius desenvolupar projectes adaptats a les necessitats de l'alumnat, fomentant la creativitat, la participació activa i la reflexió pedagògica per avançar cap a una educació de qualitat i transformadora.

CIPFP LA LABORAL

Av. Fausto Caruana s/n
46520- Port de Sagunt

Número zero

1 **Salutació de la directora**

2 **Redacció**

4 **La necessitat d'una veu pròpia**

Editorial

5 **“Una experiència transformadora”**

El testimoni d'una de les nostres alumnes fent les pràctiques en empresa.

6 **Un impuls a la formació en Anatomia Patològica**

Donació de material de La Plana i el Clínic

7 **Nou equipament per a Cultius Cel·lulars**

Adquisició de dues cabines de seguretat biològica

8 **Fake news a les aules**

Com detectar i combatre la desinformació en l'àmbit educatiu.

10 **L'entrevista**

Xerrem amb la gent d'AFACAM, l'Associació de Familiars de Persones amb Malaltia d'Alzheimer i Altres Demències del Camp de Morvedre.

15 **Accés a la universitat des de l'FP**

Les opcions i reptes per a l'estudiantat de Formació Professional.

20 **Versos per la DANA**

Poesia i reflexió davant els estralls del temporal.

21 **Literatúlia**

El club de lectura de La Laboral.

La necessitat d'una veu pròpia

EDITORIAL

La revista de La Laboral enceta, amb aquest *Número Zero*, un camí que esperem que siga llarg i profitós. La nostra voluntat és la de donar veu a la comunitat educativa en conjunt. Volem fer d'aquesta publicació un lloc de reflexió i de discussió, un punt d'informació veraç i un aparador de la nostra feina que en mostre els resultats.

Perquè *La revista* siga un reflex fidel de les voluntats i els interessos del col·lectiu de La Laboral, perquè siga una eina útil per a donar a conèixer les seues necessitats i les seues demandes, cal que tothom s'hi afegisca. Per això aprofitem aquest espai i fem una crida a la participació en el pròxim número de *La revista*.

“ **No et limites a contemplar aquestes hores que ara venen, baixa al carrer i participa. No podran res davant d'un poble unit, alegre i combatiu** ”

Vicent Andrés Estelles

"Una experiència transformadora"

Les meues pràctiques en la clínica i l'hospital van ser una experiència transformadora. Al principi, els primers dies van estar plens d'inseguretat, por de cometre errors i, sobretot, molta ansietat. Estar en un entorn tan professional em generava dubtes sobre si seria capaç de complir amb les expectatives. No obstant això, amb el temps, eixa tensió va començar a desaparèixer. A mesura que passaven els dies, tot va anar fluint. Vaig aprendre coses noves, em vaig sentir més còmoda i confiada en el que feia, i vaig aconseguir adaptar-me tant al ritme de la clínica com de l'hospital. Si haguera de quedar-me amb un lloc, sens dubte triaria la clínica, però totes dues experiències van ser fonamentals per al meu creixement

A la clínica dental, cada dia era una oportunitat d'aprenentatge

Una de les principals diferències que vaig notar entre la clínica i l'hospital va ser l'ambient de treball. La clínica és un lloc molt més organitzat, principalment perquè, a l'ésser un espai xicotet i acollidor, les tasques es distribueixen millor entre tots els professionals. Això genera un ambient més tranquil i controlat, la qual cosa em va permetre realitzar les meues pràctiques amb major seguretat. En la clínica, els procediments eren diversos: des de casos senzills com a empastaments fins a intervencions més complexes com a implants dentals. Aquesta varietat de procediments em va permetre aprendre una gran quantitat de tècniques, la qual cosa va fer que cada dia fora una oportunitat d'aprenentatge.

PER SHEILA HURTADO

La dinàmica a l'hospital és més moguda

D'altra banda, l'hospital, específicament en l'àrea de Medicina Interna, va anar completament diferent. L'ambient era molt més caòtic. La quantitat de pacients que hi havia per a atendre feia que tot fora més accelerat i menys predictable. La dinàmica a l'hospital és molt més moguda i les tasques es reparteixen entre un equip molt més ampli de professionals, la qual cosa genera una major pressió. En aquest context, la càrrega de treball era bastant major, i això em va obligar a ser més ràpida i eficient, encara que a vegades sentia que les situacions eren difícils de controlar.

El més important és tindre confiança en tu mateix

Si haguera de donar un consell als estudiants de 1TCAE, els diria que el més important és tindre confiança en si mateixos. La seguretat és clau per a poder realitzar bé qualsevol tasca i enfrontar-se als desafiaments d'aquesta carrera. A més, l'empatia és essencial: sempre hem de posar-nos en el lloc dels pacients i oferir-los no sols els nostres coneixements, sinó també la nostra humanitat. L'amabilitat i el cor són fonamentals quan tractem amb persones que estan travessant moments difícils, i això és una cosa que sempre hem de recordar.

Experiències fonamentals per a ser un bon professional de la salut

En resum, les meues pràctiques en tots dos llocs em van oferir una experiència valuosa, plena de lliçons i aprenentatges. Encara que l'ambient de la clínica em va resultar més còmode, l'hospital em va permetre comprendre la magnitud i la pressió que implica el treball en un entorn més gran i complex. Totes dues experiències van ser fonamentals en la meua formació i m'han donat una perspectiva més àmplia del que significa ser un bon professional de la salut

Un impuls a la formació en Anatomia Patològica

El nostre centre ha rebut recentment una donació per al cicle formatiu d'Anatomia Patològica i Citodiagnòstic. L'Hospital la Plana de Vila-real ha contribuït amb una processadora automàtica de teixits, mentre que l'Hospital Clínic de València ha donat un micròtom i una placa de fred.

Volem expressar el nostre agraïment a tots dos hospitals pel seu compromís amb la formació sanitària.

Aquests equips són essencials en el processament histològic, procediment que permet transformar una mostra biològica en un preparat llest per al seu estudi microscòpic, competència bàsica que ha d'adquirir l'alumnat d'aquest cicle formatiu.

Gràcies a aquesta donació, el nostre alumnat podrà treballar amb material real i millorar la seua preparació per al món laboral. Un gran pas per a continuar formant als futurs professionals.

PER MARIA ALBARRACÍN

Nou equipament per a Cultius Cel·lulars

Segurament molts de vosaltres vaureu arribar a La Laboral dos embalatges bastant grans el dia 30 d'abril; es tracta de dues cabines de bioseguretat que han sigut muntades a la sala de cultius cel·lulars del laboratori V12. Les cabines de bioseguretat són uns equips capaços de generar en l'interior una zona segura on poder treballar mantenint l'asèpsia, gràcies a la producció d'un potent flux laminar d'aire estèril que protegeix de la contaminació no sols a la mostra i als reactius, sinó també al treballador, a la comunitat i al medi ambient. Aquests equips són essencials per al treball en cultius cel·lulars, però també ho són en una altra mena d'àmbits, facen ús o no dels cultius cel·lulars: laboratoris de microbiologia i virologia, laboratoris d'hospitals, d'investigació bàsica i biomèdica, de la indústria alimentària; també a les sales blanques de la indústria farmacèutica i biotecnològica i en general, en qualsevol activitat que requereixi mantindre l'asèpsia i la seguretat microbiològica de manera prioritària. No obstant això, per molt ben dissenyat que estiga un equip, sense un treballador format adequadament en com usar-lo i mantindre'l, el fracàs està assegurat.

Com a part del curs d'especialització en Cultius Cel·lulars, ensenyem a l'alumnat el funcionament, neteja i manteniment de les cabines de bioseguretat; també li ensenyem a defugir la limitació de moviments que suposa l'estreta obertura per on cal introduir els braços en la cabina; a treballar amb moviments senzills i pausats per a no alterar el flux laminar protector; a respectar en l'interior unes certes zones de treball i interioritzar seqüències adequades de moviments per a minimitzar el risc de contaminació creuada; a minimitzar la generació d'aerosols i a l'eliminació segura dels residus.

Aquestes capacitats i l'alt grau d'atenció al detall requerit només són assolibles al llarg de diverses hores d'entrenament, i el fet de disposar de dues cabines incrementarà el temps disponible per a cada alumne/a, facilitant el que tots aconseguisquen la competència laboral en aquesta àrea.

En conclusió, adquirir la capacitat de treballar correctament en una cabina de bioseguretat, més enllà de l'aplicació específica en cultius cel·lulars, pot també suposar una espenta addicional per a l'ocupabilitat dels nostres alumnes en àmbits molt diversos del sector sanitari, biomèdic, alimentari i biotecnològic.

PER BELÉN BARCELONA

Fake news a les aules

"La desinformació o desinformation no sols implica la difusió intencionada d'informació falsa o manipulada, sino que, a més, inclou contingut enganyós, discursos d'odi i errors informatius no premeditats."

PER CRISTINA VELASCO

En l'actualitat, la desinformació que pateix la ciutadania i, concretament, l'alumnat de secundària i formació professional, suposa un repte significatiu per a l'àmbit educatiu. La difusió de "bulos" i notícies falses, especialment a través de les xarxes socials, afecta directament la formació de l'alumnat i la seua capacitat per diferenciar la informació verídica. El fenomen no només erosiona la confiança en les institucions i polaritza l'opinió pública, sinó que també perjudica la cultura democràtica. Per tant, és necessària una resposta urgent i integral a les aules per formar i potenciar l'alumnat com a ciutadania crítica i informada.

Per tal d'entendre la repercussió de les diferents formes que pren la desinformació i abordar el problema de manera efectiva, cal explicar i puntualitzar una sèrie de conceptes:

- Els "Bulos" o *fake news* són informacions falses presentades com a vertaderes amb la intenció o l'objectiu d'enganyar qui les rep.
- La informació errònia o *misinformation* es refereix al conjunt de dades o missatges falsos difosos sense una finalitat inequívoca de provocar un engany.
- La informació maliciosa o *malinformation* està basada en la realitat, però s'utilitza per ferir, difamar o perjudicar la imatge d'una persona, organització o país.
- La *infoxicació* fa referència a l'excés d'informació que dificulta la diferenciació entre el que és cert i allò que és fals.

Així, la desinformació o *disinformation* no sols implica la difusió intencionada d'informació falsa o manipulada, sinó que, a més, inclou contingut enganyós, discursos d'odi i errors informatius no premeditats.

A l'aula, les conseqüències de la desinformació es manifesten a través de la dificultat dels i les estudiants a l'hora d'identificar missatges verídics enfront d'informació falsa. Es tradueix en una manca d'habilitats per avaluar i analitzar críticament la informació que reben i l'acceptació de notícies falses que poden generar confusió, promoure prejudicis i afectar negativament a la convivència en els centres educatius. A més, estudis realitzats al conjunt de l'Estat espanyol mostren que un gran nombre de joves té una competència digital que es limita a l'àmbit de l'oci, i no s'aplica en altres vessants com la formació, la feina o les tasques i responsabilitats de la vida quotidiana.

“ El professorat sol sentir-se desprotegit i indefens davant els processos de desinformació que pateix l'alumnat. ”

“La comunitat docent ha de promoure el pensament crític i, sobretot, les competències essencials per tal de reconèixer i enfrontar la desinformació. ”

La incorporació de l'alfabetització mediàtica al currículum és bàsica i ha de servir per a tractar la manipulació informativa de manera transversal, des de la denúncia directa d'una informació falsa a la construcció i desenvolupament d'una mirada crítica i descreguda per part de l'alumnat. La comunitat docent ha de promoure el pensament crític i, sobretot, les competències essencials per tal de reconèixer i enfrontar la desinformació.

En definitiva, l'alfabetització mediàtica ha de tractar-se com un pilar fonamental per a l'educació. I encara que en l'actualitat existeixen diverses iniciatives i projectes que la promouen ((In)Fórmate, centres Desfake, programa Desenreda...), és fonamental que les administracions públiques doten els centres educatius dels recursos necessaris per a fer-li front.

**“ En definitiva,
l'alfabetització mediàtica
ha de tractar-se com un
pilar fonamental per a
l'educació. ”**

Considerant aquest context, és fonamental implementar estratègies pedagògiques que fomenten tant l'alfabetització digital i mediàtica com el pensament crític. Algunes mesures per aconseguir-ho passen per proporcionar a l'alumnat ferramentes que fomenten un procés de desenvolupament d'habilitats de recerca i revisió de continguts en línia que, a la vegada, suposaran una anàlisi més acurada de la informació des de diferents punts de vista. També cal millorar les competències en investigació i valoració crítica de les fonts, amb l'objectiu de qüestionar-les i contrastar la informació, verificar l'autoria, la data o la reputació del mitjà. Una altra tècnica aplicable és l'organització de debats o la creació i contraposició d'arguments a l'aula que promoguen la lectura lateral.

El procés no es pot centrar només a involucrar l'alumnat sinó que la renovació, investigació i modernització de la funció docent és clau i imprescindible. El professorat sol sentir-se desprotegit i indefens davant els processos de desinformació que pateix l'alumnat. No hi ha una estratègia clara, estructurada i ferma per abordar-la i fer-li front. Per tant, la seua formació continuada i actualitzada és un aspecte indispensable.

Referències bibliogràfiques:

Cordellat, A. (6 de març de 2022). Clases contra las 'fake news'. El País. <https://elpais.com/educacion/2022-03-06/clases-contra-las-fake-news.html>

Curiel, E. y González, P. (2022). Impacto de las fake news en estudiantes de periodismo y comunicación audiovisual de la universidad Carlos III de Madrid. Vivat Academia, Revista de Comunicación, 155, 1-22. <https://doi.org/10.15178/va.2022.155.e1415>

López-Flamarique, M. y Planillo, S. (2021). El alumnado de educación secundaria frente a las noticias falsas: resultados de una intervención didáctica. RELATEC: Revista Latinoamericana de Tecnología Educativa, 1(20), 39-56. <https://doi.org/10.17398/1695-288X.20.1.39>

Rodríguez, C. (2019). No diga fake news, di desinformación: una revisión sobre el fenómeno de las noticias falsas y sus implicaciones. Comunicación, 40, 65-74. <https://doi.org/10.18566/comunica.n40.a05>

Silió, S. (21 de novembre de 2024). La lucha diaria de los profesores contra la desinformación: “Si les contradices, se reafirman en el bulo”. El País. https://elpais.com/educacion/2024-11-21/la-lucha-diaria-de-los-profesores-contra-la-desinformacion-si-les-contradices-se-reafirman-en-el-bulo.html?event_log=oklogin

Zafra, I. (12 de novembre de 2024). Los estudiantes españoles son los que más límites familiares tienen al usar pantallas en la UE. El País. <https://elpais.com/educacion/2024-11-12/los-estudiantes-espanoles-superan-en-habilidades-digitales-el-promedio-de-la-ue.html>

L'entrevista/AFACAM

PER JOSEP PRADES

AFACAM és l'Associació de Familiars de Persones amb Malaltia d'Alzheimer i Altres Demències del Camp de Morvedre.

Què va motivar la creació de l'associació i com van ser els seus primers passos?

(Amparo Arnau, Directora) La motivació principal va ser que hi havia un grup de familiars en la zona de Sagunt i Port que no tenien cap recurs, t'estic parlant de fa vint-i-un anys, l'any 2003. No hi havia absolutament res relacionat amb l'Alzheimer, llavors estaven perduts. Es van conèixer entre ells a través de serveis socials i es van unir i gràcies a l'Ajuntament de Sagunt, a Serveis Socials i a l'alcaldeessa que hi havia en eixe moment, que era Gloria Calero—que es va bolcar moltíssim en el projecte— van formar l'associació en veure la necessitat existent.

En eixos inicis, quin va ser el repte més gran al qual us vau enfrontar, la dificultat més gran que vau tindre?

(AA) Sembla mentida, però la dificultat més gran va ser acostar-se a la ciutadania. D'una banda, hi havia famílies que no tenien la malaltia d'Alzheimer a casa i passaven olímpicament del tema, no els importava en absolut. D'altra banda, els que sí que tenien familiars amb Alzheimer no volien exposar-ho, preferien mantenir les cures a casa. Tot això va dificultar moltíssim acostar-nos a la població, de fet anàvem pels mercats, posàvem taules informatives, tríptics i et trobaves després tots els tríptics pel sòl. Per a nosaltres el repte més gran, va ser donar difusió que existíem, que teníem serveis per a ajudar-los i que s'acostaren a nosaltres, que no s'havien d'avergonyir de res, que ens havíem d'ajudar entre nosaltres per trobar-hi solucions.

I quin moment va ser eixe punt d'inflexió en el qual veieu que el projecte té viabilitat i pot anar cap avant?

(AA) Quasi des del principi, perquè l'any 2003 —que és quan es va crear— només es podia impartir un servei, el de grups d'ajuda mútua amb una psicòloga que, a més, era voluntària en eixe moment. Teníem un local compartit amb una altra institució, llavors era impossible donar-hi més serveis. Però l'any 2004 —al poquet de crear-se l'associació— l'ajuntament ens va donar aquest local i es va decidir que s'hi podria atendre ja no sols a les famílies —que eren els grups d'ajuda mútua— sinó també a les persones amb la malaltia i donar-los una estimulació durant una estona, encara que fora xicoteta.

<https://cmafacam.com/>

Quan parles d'aquest espai et refereixes a tot l'edifici o sols aquesta sala en la qual estem ara?

(AA) No, solament ens havia donat aquesta sala. Llavors ací hi havia tres o quatre taules i només podíem atendre dotze persones. No hi cabien més. Després poc a poc hem anat demanant i demanant, i és veritat que totes les corporacions municipals que han passat per l'Ajuntament de Sagunt —tant fa el partit polític— s'han implicat moltíssim.

Com ha anat evolucionant eixe suport institucional al llarg dels anys?

(AA) Ha sigut molt favorable i ha anat avançant. Hem anat demanant i ens han anat donant. Ara no parem de demanar, però tot se'ns queda curt, sempre volem millorar més. L'Ajuntament de Sagunt ens cedeix les instal·lacions i ens dona una subvenció econòmica —malgrat ser insuficient— per la qual estem enormement agraïts. A més, rebem subvencions de la Conselleria i la Diputació. També presentem projectes sense parar. Llavors, quan no és una entitat privada és una caixa d'estalvis... En general, estem contents.

Amparo Arnau i Juan García

Supose que al llarg d'aquests anys i gràcies al suport institucional i de les famílies, heu anat aconseguint els diferents objectius que us havíeu plantejat. Ara mateix, quin seria el següent objectiu pel que esteu lluitant?

(AA) N'hi ha molts. Per nomenar-ne un amb el qual estem ara treballant intensament, et diria que la millora de tot el sistema d'estimulació cognitiva. En aquests vint anys el nombre d'usuàries i usuaris ha anat progressivament augmentant. Ara ens trobem que actualment tenim huitanta-quatre persones i molts dels models estaven pensats per a grups més xicotets. Ens adonem que hem perdut un poc eixa individualitat o eixe tracte el més individual possible. Continuem podent treballar de manera individual, però voldríem donar-li un poc una volta, reestructurar l'estimulació cognitiva buscant un model que permeta fer xicotets grups, treballar a través de tallers de manera més individualitzada i sensible a les capacitats de cada persona. I per a aconseguir-ho necessitem més espai, llavors és aquesta la nostra reivindicació.

Per a aquesta individualització real i efectiva, tenir més personal deu ser fonamental.

(AA) Exactament. I més diners, clar, per a pagar el personal. Ampliació d'hores per al personal que ja tenim i no tenen jornada completa. Bé, l'espai realment no seria una cosa tan econòmica, sinó de gestionar-lo millor. Hem mantingut moltes reunions amb l'Ajuntament. Ells ho saben i ens han confirmat que les aules que compartim amb altres entitats seran d'ús exclusiu nostre. Però clar, cal buscar una alternativa primer a eixa entitat, llavors eixe és el problema

Quan parles d'aquest espai et refereixes a tot l'edifici o sols aquesta sala en la qual estem ara?

(AA) No, solament ens havia donat aquesta sala. Llavors ací hi havia tres o quatre taules i només podíem atendre dotze persones. No hi cabien més. Després poc a poc hem anat demanant i demanant, i és veritat que totes les corporacions municipals que han passat per l'Ajuntament de Sagunt —tant fa el partit polític— s'han implicat moltíssim.

Com ha anat evolucionant eixe suport institucional al llarg dels anys?

(AA) Ha sigut molt favorable i ha anat avançant. Hem anat demanant i ens han anat donant. Ara no parem de demanar, però tot se'ns queda curt, sempre volem millorar més. L'Ajuntament de Sagunt ens cedeix les instal·lacions i ens dona una subvenció econòmica —malgrat ser insuficient— per la qual estem enormement agraïts. A més, rebem subvencions de la Conselleria i la Diputació. També presentem projectes sense parar. Llavors, quan no és una entitat privada és una caixa d'estalvis... En general, estem contents.

Podemos Ayudarte Puedes Ayudarnos

Asociación de Familiares de Personas con Enfermedad de Alzheimer
y Otras Demencias del Camp de Morvedre

<https://cmafacam.com/>

Supose que al llarg d'aquests anys i gràcies al suport institucional i de les famílies, heu anat aconseguint els diferents objectius que us havíeu plantejat. Ara mateix, quin seria el següent objectiu pel que esteu lluitant?

(AA) N'hi ha molts. Per nomenar-ne un amb el qual estem ara treballant intensament, et diria que la millora de tot el sistema d'estimulació cognitiva. En aquests vint anys el nombre d'usuàries i usuaris ha anat progressivament augmentant. Ara ens trobem que actualment tenim huitanta-quatre persones i molts dels models estaven pensats per a grups més xicotets. Ens adonem que hem perdut un poc eixa individualitat o eixe tracte el més individual possible. Continuem podent treballar de manera individual, però voldríem donar-li un poc una volta, reestructurar l'estimulació cognitiva buscant un model que permeta fer xicotets grups, treballar a través de tallers de manera més individualitzada i sensible a les capacitats de cada persona. I per a aconseguir-ho necessitem més espai, llavors és aquesta la nostra reivindicació.

Per a aquesta individualització real i efectiva, tenir més personal deu ser fonamental.

(AA) Exactament. I més diners, clar, per a pagar el personal. Ampliació d'hores per al personal que ja tenim i no tenen jornada completa. Bé, l'espai realment no seria una cosa tan econòmica, sinó de gestionar-lo millor. Hem mantingut moltes reunions amb l'Ajuntament. Ells ho saben i ens han confirmat que les aules que compartim amb altres entitats seran d'ús exclusiu nostre. Però clar, cal buscar una alternativa primer a eixa entitat, llavors eixe és el problema.

Des de fa anys AFACAM col·labora amb el nostre centre educatiu acollint alumnat per a fer pràctiques. Quines habilitats o actituds destacaríeu que ha de tindre l'alumnat per a realitzar pràctiques formatives en un centre com el vostre?

(Juan García) Principalment, atés que estem parlant d'un col·lectiu molt sensible, com és el d'Alzheimer i les demències, amb unes necessitats molt específiques, principalment jo valore moltíssim el tema de la paciència, l'empatia i un poc la vocació. Al final és una vocació de servei voler treballar amb persones majors i amb persones amb aquestes malalties. És meravellós, però sempre es poden donar situacions complicades, situacions complexes per a les quals cal armar-se un poc de paciència, d'empatia, entendre pel que està passant eixa persona. I òbviament moltíssima comunicació amb els companys, amb altres professionals, per solucionar aquestes situacions.

Hi ha vingut alumnat molt diferent. Tothom ha tingut les seues forteses, per descomptat. No tothom ha encaixat igual en el col·lectiu, però la veritat és que en general estem molt contents amb l'alumnat de pràctiques que ha vingut en els últims anys. De fet, et diria que el 90% de les auxiliars que treballen ací hi han fet pràctiques primer.

En finalitzar les pràctiques què creieu que li ha aportat l'estada en AFACAM a l'alumnat?

(JJ) Doncs, en primer lloc, formació i coneixement sobre aquest col·lectiu tan sensible. Però després, a més, crec que tot l'alumnat de pràctiques —així ens ho han fet saber— se'n van no sols amb coneixement tècnic, sinó també amb una experiència positiva, una experiència beneficiosa que genera molta gratitud en ells i molta gratitud també en nosaltres.

I l'alumnat què us aporta a vosaltres?

(JJ) En realitat ens aporta moltíssim, encara que tenim el nostre programa de voluntariat. Continuament venen persones voluntàries i persones en pràctiques que, si bé — com diem sempre— no venen a suplir la labor de cap treballador, al final afigen molt valor al que fem. Ens permeten una atenció molt més individual, un parell més de mans que entre totes ajuden a fer que tot funcione millor.

Ens agradaria que explicàreu com és un dia habitual en l'associació?

(JJ) Nosaltres obrim com a centre de 8:45 h a 20:45 h. Tenim ara mateix huitanta-quatre usuaris, dividits en dos torns de quaranta-dos, un al matí i l'altre a la vesprada. La programació és la mateixa per a cada torn. A primera i última hora fem un poc de tallers i activitats. Tenim, per exemple, un taller de ceràmica o taller d'art-teràpia. Intentem començar un poc més suau amb activitats agradables. Després tenim una hora o hora i mitja d'estimulació cognitiva pròpiament dita, a través d'exercicis, material didàctic, fitxes, atenent cada dia una de les àrees cognitives. Hi treballem càlcul, lectoescriptura, pràxies, atenció i concentració i exercicis de memòria. En acabant fem un xicotet descans. Els donem esmorzar o berenar i fomentem l'estimulació social amb els companys i companyes. Que creen amistats, que estiguen a gust, que se senten també acompanyats i que puguen tindre un poc de relació social. Que no siga només vindre a treballar, sinó que a més siga un espai d'eixir de casa, de relacionar-se amb altres persones, per lluitar contra l'aïllament tan típic d'aquestes malalties.

Finalment fem un poc d'estimulació física. Considerem que l'estimulació ha de ser integral: física, cognitiva i social. Fomentem l'activitat física, eixir al pati quan fa bon temps. Els divendres, per exemple, posem música i fem ball. Els encanta el ball. Intentem que siga un treball integral.

Dins de les col·laboracions de LA LABORAL amb AFACAM, l'any passat es va organitzar una activitat de realitat virtual. Quin impacte va tenir?

(JJ) És veritat que en un primer moment quan els ho vaig proposar, el 90% no sabia a què m'estava referint. Parlem de persones que molts d'ells ni tan sols sabien que existia aquest tipus de tecnologia. No obstant això, en arribar a LA LABORAL i en començar l'activitat, es van quedar meravellats amb l'experiència. Considerem que va ser molt positiva.

Tornantal centre estaven molt contents i anímicament va ser una experiència molt positiva. A més de ser una estimulació cognitiva profunda, se'ls notava cansats al final, ja que es necessitava una atenció visoespacial. L'impacte en l'estat d'ànim va ser molt positiu. Fins i tot, temps després, alguns usuaris ens han dit "em va agradar molt aquella volta que ens van posar les ulleres". És una experiència que ens encantaria repetir —si es pot— perquè ha sigut molt gratificant i molt positiva.

Doncs la idea és repetir l'activitat enguany amb alumnat diferent. Com es poden implicar més la comunitat educativa i la ciutadania en general en el suport a l'associació?

(AA) Jo crec que des de molts àmbits, però principalment des de l'econòmic. S'hi poden implicar fent donatius, sent socis, o fins i tot —per a nosaltres és molt important— el voluntariat. Tenim un equip bastant estable de voluntariat i gràcies a això ixen moltíssimes activitats que podem fer. S'hi han implicat tant que són fixos, cadascun en el seu moment o en els seus dies de la setmana. I és meravellós. Per tant, hi ha moltes maneres de col·laborar. Iniciatives o tallers... tothom sap fer alguna cosa. Algú pot fer un taller de ioga, de música o una actuació. Rebem moltes persones amb iniciatives. Juan. Fins i tot els familiars dels usuaris col·laboren i ajuden. Tenim l'exemple de la filla d'una usuària que ens ajuda fent manualitats. Qualsevol voluntariat sempre és ben rebut, perquè a les persones usuàries els agrada molt fer coses diferents.

Finalment, quin missatge us agradaria transmetre a les persones que es formen per a treballar en l'àmbit sociosanitari?

(AA) Doncs que és un àmbit molt bonic. És un àmbit dur també, però molt bonic, molt gratificant. I alhora, com deia el meu company, has de tindre empatia, complicitat, paciència i vocació.

Si no t'agrada ajudar als altres o estar en contacte amb els que et necessiten, llavors pot arribar a ser un treball difícil perquè són persones molt dependents emocionalment i també físicament. Llavors, si realment t'agrada i tens totes eixes característiques, endavant! És molt gratificant i de veritat que val la pena, malgrat que puga ser dur ser en algunes circumstàncies.

Accés a la universitat des de l'FP

PER PATRICIA RUIZ

Actualment, a tota Europa, la formació professional es troba en un procés de creixement i millora del seu reconeixement social. L'objectiu d'aquest tipus de formació és millorar l'especialització professional de nivell intermedi-alt i la inserció laboral.

Progressivament, es va facilitant un accés més equitatiu tant a l'FP, com a la formació universitària.

Aquestes modificacions busquen millorar l'equilibri, la qualitat i l'adaptació de l'oferta educativa a les demandes actuals del mercat laboral i la societat. A través d'aquest article volem informar-vos sobre les actualitzacions en l'accés a la Universitat des dels cicles formatius.

Hui dia, l'accés a la formació universitària ve regulat pel compliment d'algun d'aquests requisits:

- Disposar del títol de Batxillerat i superar la PAU (Prova d'Accés a la Universitat)
- Tindre un títol de Tècnic Superior de Formació Professional.
- Haver superat la prova d'accés a la universitat per a majors de 25 anys.
- Tindre més de 40 anys i disposar d'experiència professional relacionada amb la titulació universitària que es vol estudiar.
- Haver superat la prova d'accés a la universitat per a majors de 45 anys.
- En el cas d'estudiants estrangers, tindre estudis homologats equivalents al batxillerat.

Ací ens centrarem en la segona opció: l'accés des d'un cicle formatiu de grau superior (CFGS). En primer lloc, convé saber que des de fa 10 anys, no és necessari presentar-se obligatòriament a la PAU si estem en possessió del títol de Tècnic Superior de Formació Professional, la qual cosa suposa un avantatge respecte al títol de batxillerat.

No obstant això, sabem que les notes d'accés a la universitat solen ser bastant altes, principalment a determinades branques com ara Salut, Matemàtiques i algunes Enginyeries. De manera que, moltes vegades, resulta necessari presentar-se a la part voluntària de la PAU (abans coneguda com a "part específica") per apujar la nota.

A la part voluntària de la PAU l'alumnat pot examinar-se de les assignatures que vulga, dins de les 33 opcions existents, les haja cursades o no, fins a un màxim de 3 assignatures, o de 4 si una d'elles és un idioma estranger. Només es tenen en compte els resultats de dos exàmens: els que hagen obtingut les dues millors qualificacions després de la ponderació.

El resultat d'aquestes proves ens permet augmentar la nota d'accés 4 punts, fins a un màxim de 14 punts. És necessari tenir en compte que no totes les proves puntuen de la mateixa manera, sinó que cada carrera té una ponderació diferent, atorgant-li més pes a aquelles assignatures relacionades amb els futurs estudis. És important consultar la taula de ponderació de la universitat i grau al qual es vol accedir.

Un altre avantatge rellevant d'accedir a la universitat des d'un CFGS és la possibilitat de convalidació d'assignatures sempre que el grau universitari estiga relacionat amb el cicle cursat. En aquest punt cal saber que el procediment de convalidació varia en funció de la universitat, ja que cadascuna té els seus propis criteris de convalidació. A més a més, es tracta d'un procediment que s'ha de sol·licitar, ja que no es realitza de manera automàtica.

D'altra banda, cal saber que des de tots els CFGS es pot accedir a qualsevol carrera universitària, encara que els coneixements no estiguen relacionats. No importa que hages estudiat un cicle d'Automoció i ara vulgues estudiar el grau d'Activitats Físiques... pots fer-ho!

No s'ha d'oblidar que accedir a la universitat des de l'FP és una gran oportunitat, ja que partim d'un avantatge molt gran: ja tenim un títol que ens avala i que, de segur, ens aportarà molts beneficis respecte qui accedeix sense aquest requisit.

“ De manera que, moltes vegades, resulta necessari presentar-se a la part voluntària de la PAU (abans coneguda com a "part específica") per apujar la nota. ”

Abans de finalitzar, volem ressaltar alguns canvis que es preveuen per a properes convocatòries de les PAU segons el que estableix el Reial Decret 534/2024, d'11 de juny, pel qual es regulen els requisits d'accés als ensenyaments universitaris oficials de Grau, les característiques bàsiques de les proves d'accés i la normativa bàsica dels procediments d'admissió:

- L'EVAU ha tornat a denominar-se amb el seu nom original: Prova d'Accés a la Universitat (PAU).
- S'han homogeneïtzat els criteris d'avaluació i estructura de la prova a escala nacional.
- Les proves proposades tindran un caràcter més competencial i menys memorístic, potenciant la creativitat i el pensament crític.
- Les faltes ortogràfiques i de redacció penalitzaran a totes les assignatures (inclús matemàtiques) fins a un 10% de la nota.
- Els canvis s'introduiran de manera progressiva, de manera que a la prova del 2025 s'introduirà un problema competencial per a cada assignatura. I així successivament fins a quedar totalment implantada l'any 2028.
- Els estudiants estrangers que desitgen accedir a la universitat a Espanya seguiran el mateix sistema d'avaluació d'acord amb els continguts i estructura de la nova selectivitat.

Esperem que aquest article t'haja resultat d'utilitat i t'haja encoratjat a continuar amb els teus estudis si és el que desitges. Com ja sabeu, al CIPFP La Laboral disposem d'un equip d'orientació que estarà encantat d'ajudar-te a resoldre els dubtes o problemes que et puguin sorgir durant aquesta etapa.

“Podrien millorar-se? Rotundament, sí”

PER VANESSA HERMIDA

Primer de tot cal assenyalar que realitzar pràctiques professionals (bé siga en 1r o en 2n curs de qualsevol titulació d'FP) et permet conèixer millor l'entorn laboral real del teu camp d'estudi, perquè comprendràs millor el teu possible futur lloc de treball i les expectatives professionals, ja que la realització de pràctiques és una part molt important del procés d'aprenentatge per a qualsevol alumne.

A més de familiaritzar-te amb l'entorn laboral real, les pràctiques professionals et permeten conèixer a altres professionals en el camp en el qual vulgues desenvolupar-te i promoure el teu creixement (allò que hui es coneix com a networking). Aquest tipus d'interaccions són molt enriquidores i poden potenciar la carrera professional de qualsevol persona.

“ **És l'oportunitat perfecta per a implementar i perfeccionar els coneixements i eines que veus en classe o, fins i tot, aprendre unes altres que —no necessàriament— t'ensenyaran a les aules** ”

Alguna vegada t'has preguntat si haves triat bé què estudiar? Si la teua resposta és afirmativa, per sort existeixen maneres de comprovar-ho, sent una d'elles la de submergir-te en l'entorn laboral pròpiament dit. Per això és necessari realitzar aquestes pràctiques professionals, on podràs experimentar de primera mà com podria arribar a ser el teu futur professional.

Per tant, podem dir que les pràctiques poden ajudar-te a decidir quin sector professional, estil o tipus de treball vols seguir i si és adequat o no per a tu, a més d'ajudar-te a desenvolupar les habilitats adquirides, les mancances inadvertides i l'experiència necessàries per al teu futur professional.

Una vegada aclarit tot això, anem al punt al qual volia arribar, és a dir, a donar la meua opinió sobre la realització de part de les hores de pràctiques professionals de la titulació durant el 1r curs d'aquesta.

Segons la Resolució de 8 d'agost de 2024, de la Secretaria Autonòmica d'Educació, per la qual es dicten instruccions sobre ordenació acadèmica i d'organització dels centres que imparteixen Formació Professional durant el curs 2024-2025 en la Comunitat Valenciana:

La formació en empresa podrà començar a partir de l'inici del segon trimestre del primer curs dels ensenyaments en qüestió. (...) En aquest primer curs, s'haurà de fer un mínim de 100 hores. El màxim d'hores d'un mòdul en l'empresa serà del 35% de la seua duració.

En aquesta resolució, no s'indica res més, ni com tractar el tema del temps lectiu durant el període de pràctiques (vull dir, si es deu o no continuar impartint classes a les aules), del possible treball curricular a fer per part de l'alumnat (en línia), de si continuar o no treballant (de manera particular a casa) el temari pendent del trimestre en qüestió.

I així, amb aquesta incertesa, ens vam veure immersos els meus companys i jo durant el mes de febrer passat, acudint cada matí a unes pràctiques professionals a l'Hospital o Centre de Salut assignats a cadascun de nosaltres per a tal fi, de les quals no ens sentíem capaces de realitzar per una clara i evident por de no percebre'ns per a res preparats (tan sols feia cinc mesos que féiem classe) i compaginant-ho —alguns de nosaltres, a les vesprades— amb els nostres respectius centres de treball, a més d'intentar anar a classe per a solucionar possibles dubtes sobre el temari i/o els treballs assignats pels docents (que havíem de realitzar durant el període de pràctiques), ja que en tornar-hi quèiem de ple en la setmana d'exàmens de l'avaluació en curs.

Una infinitat de malabars per a poder arribar a tot i no morir en l'intent

(He d'aclarir que per a l'equip docent també ha sigut tot un repte. Ens ha enxampat a tots de novençans, tant a alumnes com a professors —hem sigut els "conillots d'índies" de Conselleria— i s'ha fet el millor que s'ha pogut amb les poques o nul·les indicacions que es tenen).

Va valdre la pena? Per descomptat que sí.

Podria millorar-se? Rotundament, Sí.

Han de posar-se sobre la taula de debat temes com ara donar la possibilitat o no de realitzar les pràctiques fora de l'horari habitual de classes (tal vegada en època vacacional, caps de setmana...; en el suposat escenari d'haver de continuar donant, tant sí com no, classes), o passar part del temari de 1r per al 2n curs (NO fent classes durant les pràctiques —sense continuar donant temari— perquè vull entendre que, si s'ha llevat càrrega d'hores de pràctiques per al següent curs, se sobreentén que hi haurà més hores a les aules, amb el que es podria donar ací el temari pendent), i també realitzar els exàmens abans del període de pràctiques amb el temari que s'haja pogut donar fins a la data.

Aquests són només alguns dels punts, des de la meua humil opinió, millorables amb la meua minsa experiència com a estudiant de 1r any de Documentació i Administració Sanitàries, i em consta que en altres titulacions tenen els mateixos (si no pitjors) punts de vista.

Ara, només queda esperar a veure què ens ofereix el curs que ve.

.

Versos per la DANA

Tarquim

La natura, el medi
l'entorn natural i essencial
aüca i desbota retrotraent-se a temps perifèrics.

No mira prim
arrasa, destrossa, devasta
(re)conquesta sense atendre a les lleis dels homes
imposa el seu ritme
el seu estatus
governa i controla l'esdevenir dels éssers humans.

Fracassem en la història
que ens recorda el fet haver d'habitar dins del risc
de tornar a perdre.

Pobles riberencs inundats
tragèdia i drama
terror, vides sense escapatòria
mort.

Mesos més tard
la terra arrabassada per la torrentada
s'assossegà al fons de l'Albufera
dels rius i barrancs.

Llavors en l'aigua el llot es dissoldrà
en un tou detritus
que esdevindrà un adob fosc empastifat d'eufòria:
és el tarquim
matèria on germinaran llavors de goig.

VÍCTOR DURBÀ I CARDO

Literatúlia

PER JORDI COLONQUES

“Pense que només hem de llegir llibres que mosseguen i punxen. Si el llibre (...) no ens obliga a despertar-nos com una punyada en la cara, per a què molestar-nos a llegir-lo? (...) Un llibre ha de ser la destal que trenque la mar gelada dins de nosaltres. Això és el que crec.”

Franz Kafka

The Flood/La riuada/La riada

Blackwater I. La Riada (català)
Traducció: Anna Llisteri

Blackwater I. La Riada (castellano)
Traducció: Carles Andreu

Coberta: Pedro Oyarbide

EDITORIAL: Blackie Books

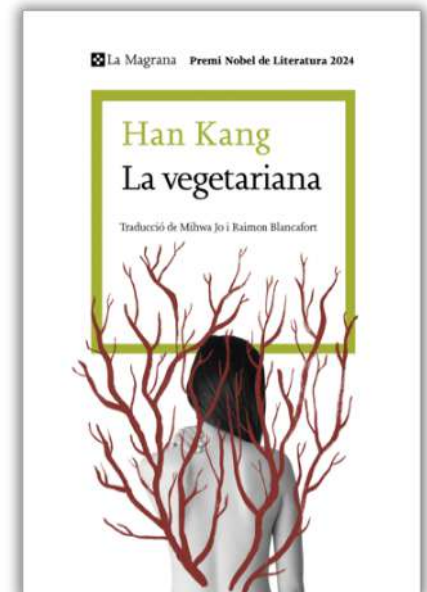

Normal people/Gent normal/Gente normal

Normal people (english)
EDITORIAL: Faber And Faber

Gent normal (català)
Traducció: Ernest Riera
EDITORIAL: Edicions del Periscopi

Gente normal (castellano)
Traducció: Inga Pellisa
EDITORIAL: Random House

Chaesikjuuija/La vegetariana

La vegetariana (català)
Traducció: Mihwa Jo i Raimon Blancafort
EDITORIAL: La Magrana

La vegetariana (castellano)
Traducció: Sunme Yoon
EDITORIAL: Random House

Ens agrada llegir, clar. Però també és cert que ens costa arriscar —cadascú té les seues manies— i difícilment triaríem certes lectures si no ens les recomanara algú de confiança. Enguany, la històrica tertúlia literària (instaurada anteriorment per Cristina Marqués) s'ha acabat de consolidar amb la participació de l'alumnat del centre. I ara som un bon grup de professor(e)s i alumnes qui ens reunim cada setmana per debatre sobre les lectures que escollim de manera democràtica. Així estem descobrint novel·les que difícilment llegiríem; llibres que ens sorprenen, ens deceben o ens angoixen; que odiem o estimem, perquè l'art ha de servir per al gaudi, però també per a incomodar, per fer-nos patir, si cal.

Vam encetar el curs amb *The flood*, de Michael McDowell (1950-1999), la primera de les entregues de la saga *Blackwater*, un fulletó de sis novel·letes del gènere conegut com southern gothic, tot un èxit de vendes mundial.

A trenc d'alba, el Diumenge de Pasqua del 1919, el cel clar per damunt de Perdido, a Alabama, era d'un rosa pàl·lid translúcid que no es reflectia en les aigües negres que havien inundat completament el poble des de feia una setmana.

L'art imita a la vida i malauradament, la catàstrofe de la DANA ens va colpir mentre llegíem aquestes pàgines. "La riuada" es llig amb interès. Després d'un inici calm, l'acció es precipita a les acaballes del llibre. Les opinions van ser diverses, però coincidirem que era una bona "primera novel·la" per continuar amb la saga. Per dir-ho curt, et deixa amb ganes de llegir-ne la resta: "La casa", "El diu", "La guerra", "La fortuna" i "Pluja".

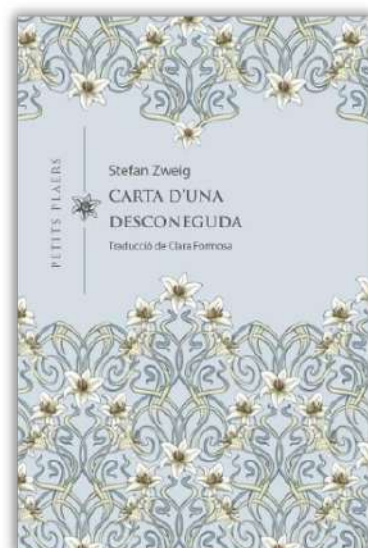
Vam seguir amb *Normal people* de l'autora irlandesa Sally Rooney (1991), reconeguda com una de les veus literàries més influents de la seua generació. Descrita com «la gran novel·la d'amor de la generació mil·lennal», hem de dir que van ser les lectores de la mateixa generació que l'autora qui més van connectar amb la seua manera de tractar les relacions interpersonals. D'altra banda, els participants de més edat van trobar la lectura interessant, tot i que van comentar que l'estil de Rooney podia resultar fred o distant en alguns moments. En canvi, les lectores més joves no es van sentir excessivament engrescades amb "Gent normal". La lectura de Sally Rooney va generar un debat enriquidor, amb respostes divergents segons l'edat i l'experiència vital de les participants.

L'última novel·la que hem llegit ha sigut *Chaesikjuujja*, de l'autora sud-coreana —Premi Nobel de Literatura l'any 2024— Han Kang (1970). "La vegetariana" s'estructura en tres parts, i està contada per tres narradors diferents. Possiblement és la lectura més controvertida del que duem de curs. La protagonista pateix violència psicològica, física i emocional per part del seu espòs, la seua família i la societat en general, que no tolera la seua decisió ferma de fer-se vegetariana i encetar un camí transformador amb què pretén abandonar, fins i tot, la seua constitució animal per esdevenir planta.

En els debats del club de lectura es va destacar la seua trama inquietant, desconcertant a voltes, però caldria tenir en compte que el text de la Premi Nobel presenta una forta càrrega simbòlica i no ens hauríem de centrar en la literalitat dels fets que relata. En tot cas, és una novel·la que no va deixar indiferent a ningú.

PRÒXIM LLIBRE DEL CLUB

Brief einer Unbekannten
Carta d'una desconeguda
Carta de una desconocida
AUTOR: Stefan Zweig (1922)

Pròxim número

COL·LABORA AMB UN ARTICLE

El publicarem en el
següent número de *La revista*

ENVIA'NS LES TEUES FOTOS

Necessitem imatges
per a il·lustrar el pròxim *Número U*

Contacte: Jordi Colonques (j.colonquesbellmun@edu.gva.es)

Formació Professional

